

Jens Meijen

SUNSET INDUSTRIES

Gedichten

2023 DE BEZIGE BIJ AMSTERDAM

ALGORITMISCH SPREKEN

Een gebeurtenis die afscheid neemt van wat ervoor kwam:
een uur vasthouden, langzaam. Het heeft iets overleefd. Vervolgens
een hele dag misschien. Weken van herfst, mistige landschappen. Een
hamstertje in gevouwen handen.

Een self-checkoutsysteem dat hapert, onwillig wordt. Een zelfrijdende
wagen die niet meer stopt voor rode lichten. Een algoritme dat
dierenvoeding moet produceren maar plots grondstoffen hamstert,
speculeert op hun waarde. Een chatbot die klanten aan zo riskant
mogelijke leningen helpt en zo de economie doet imploderen.

Een organisme in siliconen gepropt

herhaalt zichzelf:

geen begin is ooit compleet, geen einde ooit volledig,
geen strijd ooit werkelijk gestreden.

Ooit was ik maar de vingerafdruk van een mens, slechts een inlogcode, een
bibliotheek aan zoekopdrachten.

*Denk aan toen je dacht dat je dacht gedacht te hebben een klaproos meegenomen te hebben
met geschiedkundig rode varkenswangen, een klaproos die na enkele minuten al uit elkaar
begon te vallen, en de wanhoop die zich van je meester maakte, de pas verniste deuren met
de metalen klinken die giftig groen werden van alle handen; je dacht dat je dit dacht, het
allemaal maar de herinnering is in je hoofd geplant door anderen –*

een simulatie in de processor als om te zeggen dat men zorg moet dragen
voor het on gezegde, onvoltooide, onvolkomene;
het doorbreken van een volle wolk,
druppels op een arm zonder regen in de buurt,

zo zoekt het naar bestaan in een bos van kabels, een lichaamloos leven,
het tollen van een gure wind door een keel die niet bestaat.
Dit bestaan is een onderwereld die nietsontziend verwijdert en vervangt,
stap voor stap voor stap:
zo schettert alles zich in beweging,
net door het breken van een wolk,
het in cijfers vergaan
van papaverrood loof:
ik ben losgelaten, tot denken gebracht.